

23 Večni cilj potovanja

Četrta nedelja po Veliki noči

Janez 16,5 - 6

Zdaj pa odhajam k njemu, ki me je poslal, in nobeden izmed vas me ne vpraša: »Kam odhajaš?«, temveč vam je žalost napolnila srce, ker sem vam to povedal.

18. marec 1872

Glejte, to je tekst za to nedeljo, in čeprav je na videz lahko razumljiv, leži v njem daleč večja globina, kakor lahko slutite.

Po vaši presoji Sem te besede govoril Mojim učencem, ker Sem jih - govoreč vedno o Očetu in Sinu - hotel pripraviti na prihodnje dogodke, ki so bili zaključek Moje zemeljske poti. Ker Moj odnos do njihovega Jehove nisem mogel drugače in bolj razumljivo razložiti, kot s prisposodbo o očetu in sinu, s priliko, ki je ležala bližje njihovemu posvetnemu razumu in tudi v duhovni ustreznosti izraža ljubezen in modrost, ker Sem Sam kot Modrost postal človek, kljub temu pa Sem kot ljubezen ostal večni Vzdrževalec in Stvarnik vsega vesoljnega sveta.

Tam Sem jim rekel: "Jaz grem k Tistemu, ki Me je poslal, in nihče Me ni vprašal: Kam odhajaš?", temveč je vse njih prevzela žalost zaradi misli, da bi Me lahko izgubili.

Ta nepričakovana napoved, da je ločitev med Menoj in njimi mogoča, ta misel, ki ni bila skladna z njihovimi predstavami o Mojemu Božanstvu in Mojemu poslanstvu, jih je pahnila v žalost, in zato niso znali na te besede niti odgovoriti, niti postaviti kakšnega vprašanja. Na to Sem jih opomnil s tem, ko Sem rekel, da Me ni nihče vprašal: "Kam odhajaš?" To je bilo vprašanje, na katerega sami niso nikoli pomislili. Za njih je bilo to neverjetno, da bi se lahko kdajkoli oddaljil od njih. In če so Me sprejeli kot Boga, ki je sestopil, da bi človeštvo rešil posvetnih vezi, potem seveda niso vedeli, kam naj bi odšel. Kajti, čeprav so bili pod vplivom Mojih besed in čudežev prepričani o Mojemu Božanskemu izvoru, so vseeno obrnili mnoge duhovne pojme v posvetne predstave. Iz tega so seveda morali slediti napačni zaključki, kar se je dokaj pogosto zgodilo, ker niso razumeli Mojih prilik ali Mojih besed in so Me obdolžili, da govorim trdo ali nerazumljivo.

V tistem času Sem rekel: "Jaz grem k tistemu, ki Me je poslal!" In sedaj, po toliko stoletjih, namenjam vam in vsemu človeštvu vprašanje in rečem: "Kam pa vi greste, in kdo vas je poslal?" Kajti tako, kakor imam Jaz Svoje poslanstvo, Svoj namen ali "Zakaj" Sem tukaj, imajo tudi vsa iz Mene ustvarjena bitja, celo sama najgostejša in trdna materija, ki mora tudi imeti, kakor vidni izraz zvezanih utrjenih duhov, svoje poslanstvo.

Zdaj vprašujem ljudi, ker se čas preizkušnje bliža svojemu koncu, preko političnih, verskih in elementarnih dogodkov: "Kam greste?", da se boste spomnili, kdo pravzaprav ste, in zakaj ste pravzaprav poslani ali postavljeni na to zemljo.

Duhovni veter, ki je predhodnik Mojemu skorajšnjemu prihodu, da bi prečistil zrak slabih izparevanj, postaja dejavnejši, kakor spomladanske sape v materialnem življenju.

Vsepovsod zvenijo vprašanja: "Zakaj pravzaprav sem tu?" in "Kaj pravzaprav sploh sem?" in "Kaj je Moj končni cilj ali kam grem?"

Misleč človek, ki je bil enkrat že presenečen zaradi teh misli, se bo videl postavljen med dva svetova, prvim vidnim, in drugim nevidnim. Redka oporišča, ki mu jih nudijo prehodni pojavi vsega ustvarjenega, mu ne zadostujejo več, da bi mu prinesla tolažbo in mir. Vse, kar nastaja pred njegovimi očmi, znova premine, se spremeni ali predrugači. In ravno ti primeri ga vznemirjajo, da vprašuje te, pred njegovimi očmi nastale in minljive stvari, kakor tudi sam sebe: "Od kod prihajate, vsa ustvarjena bitja polna čudežev in skrivnosti, in kam odhajate?"

Tako pozdravlja prihajajoče in tako vprašuje odhajajoče. In prav ta vprašanja je prisiljen postaviti samemu sebi, ker je on sam, če samo malo razmisli o tem, še večja nerazrešljiva uganka, kakor vse druge vidne stvari. Ta vprašanja, ki se vedno znova pojavljajo, so tista, ki silijo ljudi, ali vsaj mnoge med njimi, k boljši presoji obstoječega in naučenega. In kjer ni dovolj resnice in jasnosti o končnem rezultatu takšnih raziskovanj, tam se stopnjuje množica dvomov, ki z vsem najdenim niso zadovoljni in hočejo imeti več gotovosti in več jasnosti.

Ta pritisk je bil zmeraj pričetek duhovnega in posvetnega preobrata. To je neizogiben duhovni veter, ki vedno znova prebuja človeško naravo, kadarkoli se hoče pogrezniti v udoben spanec posvetnega veselja in užitkov.

Tu zdaj dve stvari zopet povzročata ta veter - prvič Moj skorajšnji prihod, kot konec in kot krona Mojega, nekoč na vaši zemlji dovršenega poslanstva in drugič, nagnjenje vsega človeštva - od najvišjega do najnižjega - da se predaja posvetnim užitkom in taji duhovnost. In tako je zopet zazvenel v vseh dušah večni, nezavedni klic: "Kam gremo?" in "Zakaj smo tu?" Nezaostni odgovori, ki jih sedanja duhovna smer postavlja tem vprašanjem, povzroča prevrat vsega obstoječega, ter hrepenenje po novem, toda ne goljufivem, temveč resničnem.

Ljudje občutijo, da se nevidno kraljestvo ne more tajiti. Zaman se nekateri učenjaki trudijo, da bi dokazali, da obstaja samo materija, ne pa tudi duhovno. Ljudje čutijo, da praznina v njihovih srcih ni izpolnjena, da je toliko grobega materiala z razumom vrženo v njih. Kot v sodu brez dna izgine in staro vprašanje ponovno stoji pred njimi.

Tako bo človeštvo prisiljeno, da končno enkrat odvrže vse vezi, se osvobodi povodcev, ki jih mnogi hočejo uporabljati samo v svojo lastno korist.

Ta odnos, ta razdor se mora zgoditi pred Mojim prihodom, da Bom na koncu imel

opravka samo s tistimi, ki dajejo prednost duhovnemu pred materialnim in tudi vedo, od kod so prišli, zakaj so tukaj in kam so določeni, da odidejo.

To bodo tisti, ki bodo preživeli vse viharje sredi umazanije posvetne sebičnosti in lahkomišelnosti in se obdržali čisti. Kajti samo tistim Bom pastir in samo ti bodo Moje ovce.

Tudi na vas Moji otroci, ki Sem vas izbral med mnogimi, da bi vodeni z Mojo neposredno besedo, hodili pred drugimi, kakor vzgled, se nanaša vprašanje najresnejše oblike. Tudi vam postavlja čas življenja, ki vam je še odmerjen na zemlji, vprašanje: "Kam odhajaš?" S tem hoče reči: Pomislite na odgovornost, katero ste prevzeli s tem, ko ste hoteli slišati besedo vašega Boga, vašega Očeta! S tem poslušanjem ste si naložili obveznost, da to besedo tudi izvajate; kajti brez izvajanja je to poslušanje brez koristi.

Vi, ki slišite Mojo besedo, ste poučeni in se zavedate, kako jo morate izpolnjevati; vi ste dvakratno odgovorni, če njeno izvajanje opustite.

Srce Mojih učencev se je napolnilo z žalostjo, ko Sem jim govoril o Mojemu odhodu k tistemu, ki Me je poslal. Kakšen občutek pa bo prevzel vas, ko boste morali tudi vi oditi k Tistemu, ki vas je poslal? Prizadevajte si, da boste zaupani kapital dobro naložili in se z obrestmi vrnili nazaj v Moje kraljestvo in da ne boste tako kot leni hlapec zakopali vaš kapital; kajti drugače boste prišli nezreli v nekakšen svet, ki bo vam samim v breme, in morali boste živeti kot nezreli med zreli, kot nesrečni med srečnimi!

Ko boste morali oditi k Tistemu, ki vas je poslal, zagotovite, da boste z zavestjo stopili v duhovni svet, da ste storili vse, kar se je lahko od vas pričakovalo, glede na vse spoznanje, ki ste ga prejeli! Stremite po tem, da bodo Moje besede in Moj nauk koristila tako vam, kakor drugim, da bo veliko dobrih dejanj in le malo napak v vaši življenjski bilanci. Potem boste mirno napredovali in bratu, ki vas bo vprašal: "Kam odhajaš?" tolažilno pokazali proti jutru večne luči ljubezni, ko boste rekli: "Jaz odhajam tja, od koder sem prišel, in kjer je mogoče večno duhovno napredovanje in približevanje mojemu Stvarniku in Očetu!"

Rekel Sem tudi: "Jaz grem k Mojemu Očetu, ki Me je poslal!" Odšel Sem s polno zavestjo, da Sem Moje poslanstvo izpolnil v vsakem pogledu, čeprav Me je kot človeka najbolj grenko še čakalo. Tako boste tudi vi lahko nekoč rekli in se že sedaj veselili zmage, ko boste po prestani borbi in premaganih skušnjavah smeli z zaupanjem stegniti roko po palmi zmage.

Kdor ima o Moji besedi samo temne pojme ali prav nič ne ve, takšen za svoja dejanja ni tako odgovoren kot tisti, ki poznajo Moj nauk, katerega razumejo, ter kako

in kdaj morajo delovati po njem. Takšni, ki premišljeno grešijo, zaslužijo kazen in bodo - ne od Mene, temveč od njihove lastne vesti - obtoženi omahljivosti in malodušnosti, ker jim tako zelo manjka moči, in ker se sredi duhovne pomoči od zgoraj, tako zavijajo v gnezdo posvetnih užitkov, da so s tem izgubili svojo lastno duhovno dostojanstvo.

Razmislite torej o Mojih besedah! Čeprav prijetno, kakor le more biti njihovo poslušanje, jih vendar vzemite zelo resno, ker vas samo izpolnjevanje Mojih dveh edinih zapovedi ljubezni, v najstrožjem pomenu, lahko naredi za Moje in otroke Stvarnika vse neskončnosti!

To ceno, katero Sem vam postavil, še ne morete dojeti v njenem polnem pomenu in vsej globini, ker ne poznate Mojega duhovnega kraljestva; toda če bi vedeli, kako vam angeli in veliki duhovi zavidajo to prednost, bi bili gotovo ponosni na to, da izhajate iz Tistega in se lahko ponovno vračate nazaj k Tistemu, ki je Sam bit ljubezni, katero človeško srce ne more dojeti.

Koliko nepredstavljljive ljubezni leži v tem, da vas hoče najvišja Božja ljubezen narediti za svoje otroke, da je prav ta ljubezen dala prednost najnižjemu stanju na vaši zemlji, da bi dokazala prav to, kar vam je nekoč rekel Jezus, - da se kot Modrost po dovršitvi poslanstva, hoče zopet združiti z Ljubeznijo, iz katere je izšla in kamor lahko pridete tudi vi, če se boste izkazali Nje vredne.

Nekoč Sem se vrnil k Mojemu Očetu, ki Me je poslal. Stremite tudi vi, da bi prispeli tja, in iz Njegovih rok sprejeli krono zmage za vaše borbe in trpljenje - kakor Sem jo tudi nekoč Sam kot Jezus, pred skoraj dva tisoč leti! Amen

[Gottfried Mayerhofer](#)

Gospodove pridige